

рячковим рухом почав розмотувати свій довгий пас, але, не розмотавши, вискочив з човна, йому бо вчулося, що голос Вчителя промовив.

— Іди!

Той любий голос мов змив усі розпачливі думи Петрові. Близість Христа закрила море, зняла з душі рвучкий біль над страшною долею Йоана, відсунула кудись набік увесь реальний світ. Петро бачив лише Його одного й усвідомлював собі лише одно: Учитель — тут і кличе його до Себе.

Перед очима до краю здивованих учнів Петро швидко пішов по воді, мов по не цілком просохлих м'яких луках. Обидві постаті наближались одна до одної.

Зненацька спадаюча хвиля лизнула розмотаний Петрів пас і змила його в море. Петро зробив рух рукою, щоб вхопити тканину й разом опритомнів з екстази. Тепер тільки побачив, що стоїть на рівній поверхні води, посеред розгойданих хвиль. Відчув під босими ногами не звиклу пружність води. І почуття, що серед знайомої природи, серед знаних явищ відбувається щось небувале, щось проти природне, раптом викликало тривогу, заступило його в серці.

— Чи ж це можливо?.. — ворухнулось в сторптому мозку, й раніш, як оформилась думка, Петро почав поринати в морську безодню. Встиг лише простягти вперед тремтячі руки й застогнати:

— Господи! Ратуй мене!..

Заплющив очі, омліваючи жахом і досадою від свідомості своєї слабости. Немов крізь запону смерті, що вже заслонила йому життя, вчув лагідно-картаючий солодкий голос:

— Чого ж злякався, маловірний?

Легесенький дотик пальців відчув на своїх змозолених руках і вже ступав попліч Учителя до човна.

Бліде світло на сході посилало свій перший усміх новому дню. Втомлений вітер лягав спати. На обрії жовтою смужкою манив берег.

Петрові очі зустрінулись з Вчителевим поглядом. Не мав сили ні на якийсь найменший рух, ані на слово. Але все його єство кричало:

— Вірую, Господи! Ти єси, дійсно, Месія і справжній Син Божий!..



Лячерда Медина Челя.

На Горі.

Петро лише махнув рукою:

— Казав уже!.. Так що ж, Якове, ти зробиш з Учителем? Говорив я й про те, що Ірод шукає Його: почув бо про останнє розмноження хліба під Бетсаїдою. Я Його так благав, щоб пожалів Себе і нас та не йшов на таке ризико. Це ж бо може бути й смерть!..

— Та й не помогли твої благання?! Вчитель же так тебе любить! — підніс голову Йоан.

— Любиць!.. Знаю, що любить. Та ж дивна мені Його любов!.. Сказав лише: — „Відійди від мене сатано, бо спокушась мене“. Про людське, говорить, ти все думаєш... Про людське!.. А як же мені не думати про людське, коли ж всі ми — люди... Лише люди, а не янголи.

І Петро зажурено поклав сиву голову на натруджені руки, якими обіймав свої коліна.

Йоан та Яків мовчали. Вони, як і Петро, відчували, що Вчителеві вороги все щільніше обплітають їх сіткою лукавих пасток. Передчуття чогось грізного, невідворотного пригнічувало учнів. Часами не могли ані молитись, коли Вчитель відходив з ними на самотні скелі та урвиська, щоб в тихості та далеко від юрби відпочинути в молитві. Як хмари, що мають вибухнути грімовицею, наростає неспокій у їхніх серцях. Стерпла в пригніченні душа чекала, як принишкла природа очікує хуртовини.

А довкола все було повно такого досконалого спокою. Гори підносили свої лисі голови до прозорого неба, а різкі за денного ясу контури стрімких скель, притушковані вечірними тінями, немов зливались з легкими, й такими ж прозорими, як і самі гори, хмаринками.

Втомлені довгою ходою, Яків та Йоан поснули, спершись на каміння. Петро розплутав розпорошене реміння сандалів і розтирав набряклі в котниках ноги. Він знав, що слід скористати з нагоди та підкрепитись сном, але ж заснути не міг. Боліло й пекло, що Вчитель немов навмисне не хоче зважати на небезпеку. Петро вірив — і це ще перед кількома днями щирим криком вирвалось з глибини його душі: — Вірю, Вчителю, що Ти єси Син Божий“, — вірив цілком і радніший був своїм життям посвідчити свою праву віру в дійсного обіцяного Месію. Але... чи ж не сам Він часто повторює, що Він — людина, що Він — „Син Чоловічий“?! Навіщо ж тоді нехтувати людськими способами обачности? Ліпше ж не наражатись на конфлікт з синедріоном, з первосвященниками, як от наприклад, уникнув непорозуміння з владою, коли Його провокували цезарським зображенням на динарі! То чому ж тепер не податись до Тиру чи Сидону, де теж є люди, яким теж треба слова Божого, але ж які байдужі до суперечок жидівського священства?!..

Думки нагнали одну одну, як хвилі, зливались до купи, набігаючи, як хвилі ж, на тверду скелю Вчителевого слова, що „повинно статись написане Пророками“. Ці хвилі почали вколювати Петра. Здавалось, ніби він не чує, як вони синіють і стають прохолодні, немов морські. Ось підносяться у високості, розбігаються в далечінь, розкочуються в безкраю безконечність. За мить, коротку, як мжик ока, перебігло йому думкою:

— Я ж уже з волі Вчителя йшов по воді... Може отсе тепер Він кличе мене до Себе цим небесним простором?

Відчув солодку блаженність й широко розтулив очі. Раптом

всім тілом відкинувся назад, захоплений, здивований й цілковито вирваний з реальної дійсности. Бо ж в кількох кроках від нього й товаришів, в аврі сліпучого світла, яка переходила в сяючі каскади золотисто-рожевих промінів, стояв високо над землею повний Божського спокою улюблений Вчитель. По боках Його, так само в повітрі, схилились до нього дві постаті. Більш серцем, як розумом, впізнав їх Петро. Здавалось, всі троє розмовляли. Але Ісус не дивився на пророків: Вчителів погляд поринав у безконечність. І Його променисте лице як кілька злучених до купи сонць, і одежа, біліша за сяючий на гірських верховинах сніг, — були такі неземські, такі незвиклі, що один погляд на цей Вчителів образ давав найповніше блаженство, як здійснення найвищої мрії. Петро знав, що ніколи й ніщо в житті не може викликати подруге таких переживань, які були в ньому в цей мент. І всією своєю силою забажав він затримати це щастя, примусити стати час, щоб був нерухомий, як уритий в землю камінь. Він високо підніс руки й впавши на вколішки, гукнув на повний голос з самого серця! —

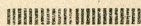
— Вчителю! Як добре нам тут! Поставимо ж три намети... Один — Тобі, один — Мойсеєві, один — Ілїї... — й не мав більше слів.

Ісус перевів очі додолу й глянув на нього. Тінь усміху — лагідного, повного любови й ласки, перебігла Його устами. Усміхнувся, як усміхається батько на наївну дитячу вигадку...

А довкола вже наростала світляна хмара й голос, подібний звукам грому, пролунав ущелинами, долинами, горами...

Петро впав на обличчя.

І коли вже учні цілком отямались, Петро міркував мовчки. Здавалось йому, що не той величний Божий голос, не те надземське світло, навіть не те почуття блаженности кинуло його до ніг Вчителя. Упав він у повній покорі й в свідомості своєї слабости, бо ж зрозумів, що аж надто людською була його думка, а ніщо людське, бодай і найбільша блаженність, не може стояти навки на одному місці нерухомо. Лиш в небі, у Богові Єдиному може дух людський злитись з вічністю. І про це благав, упавши на обличчя, будучий намісник Христа на землі...



Н. Королева.

IX. Sulfur floribus mortus est *).

Задушливу сутінь ще тісніш згущало
Олійне сяйво синьої лампадки,
Що в півтмі сій зясовувала все“...

Е. Маланюк.

Й почалися для ченця Бертольда химерні дні. Дні захоплення, піднесення, напруження, мов після безнастанного опьянення. Думка не лише ожила, але ж справді стала, мов туго наточена

*) IX. розділ повісти „1313“. Попередні розділи гл. чч. 6—11, 1934 і 1—7. с. р.